

ledes føre Nævningen ind paa en Vej, som efter Rettens Mening er urigtig.

Der er for øvrigt ved hele Spørgsmaalsstillelsen en anden Side, som bør overvejes, nemlig om man skal beholde den Adgang til at stille nye Spørgsmaal, som har vundet, tror jeg, større Udbredelse i den sidste Tid. Det skete første Gang i en Sag ved et østjydsk Nævningeting, og Højesteret godkendte, at noget saadant var i Overensstemmelse med Retsplejeloven. Man kan derfor efter min Mening ikke rette nogen Bebrejdelse mod Retten, naar den nu tillader saadanne Spørgsmaal stillet, efter at det første Spørgsmaal er forkastet. Men man kan rejse det Spørgsmaal — og det finder jeg, vi bør overveje i det kommende Udvalg —, om man ønsker at bevare denne Ret til successiv Spørgsmaalsstillelse. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa en Fremgangsmaade, der er anvendt ved et østjydsk Nævningeting i en senere Sag, og hvorved man, forekommer det mig, løste Spørgsmaalet paa en god Maade, idet man sagde: her er Spørgsmaal A, hvis Nævningerne besvarer dette med nej, vil der blive stillet flere Spørgsmaal. I saa Fald har man sagt til Nævningen: Du staar ikke her overfor Valget imellem enten at vælge den strengere Straf eller Frifindelse, for der vil komme et Mellemspørgsmaal, som maaske kan tilfredsstille dig. Altsaa, hvis man gaar den Vej, forekommer det mig, man ikke paa nogen Maade stiller større Krav til Nævningen, end man har Ret til at stille.

Overfor Dommerne i Nævningetinget har man rejst den Anke, at Retsbelæringen ikke var objektiv. Ogsaa herom vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Efter min Mening er den rette Form den, at Dommeren siger til Nævningen: Hvis De anser dette og dette for bevist — og med Hensyn til dette Spørgsmaal er Nævningen uovervæn —, er efter min Opfattelse Konsekvensen deraf, at man maa svare, at den rigtede har gjort sig skyldig i den og den Forbrydelse. Anser De ikke dette for bevist, kommer maaske en mildere Straffebestemmelse til Anvendelse. Der vil Dommeren efter min Mening ikke paa nogen Maade lægge noget uberettiget Tryk paa Nævningen. Nævningen har derefter ogsaa den fulde Ret til at sige: Javel, jeg anser dette for bevist, men jeg mener alligevel ikke, at det er den Forbrydelse. Han har den Ret, den Myndighed. Men jeg mener altsaa i Konsekvens med, hvad jeg før sagde, at Nævningen her har at rette sig efter Loven. Det, Nævningen skal udfinde, er, hvad Loven kræver til den paagældende

Forbrydelse, og foreligger det, har Nævningen intet andet at gøre end at sige: Her foreligger det, som Loven kræver til denne Forbrydelse, altsaa skyldig, ja.

Endelig har man rettet den Anke mod Dommerne, at de ikke respekterede Nævningernes Kendelse, at de, uanset at Nævningerne valgte en mildere Straffebestemmelse, dog indenfor denne Straffebestemmelses Ramme gav en for høj Straf. Der vil jeg gerne sige, at hvis der foreligger dette, at man bevidst tilsidesætter Nævningernes Kendelse, er det efter min Mening ikke rigtigt. Men paa den anden Side maa man ikke frakende Dommerne den Ret, de har til indenfor den mildere Straffebestemmelses Ramme at vurdere Bevist og sige, at her foreligger vel den mildere Forbrydelse, thi det har Nævningerne sagt, men den foreligger under skærpene Omstændigheder, og derfor maa vi gaa saa og saa højt op indenfor Straffelovens Ramme. Dette er Lovens Ordning, og den kan det jo ikke nytte, at man vil angribe paa anden Maade end ved at lave Loven om. Der kan altsaa der forekomme en Modstrid mellem det, Nævningerne har tilstræbt, og det, der bliver det endelige Resultat. Men man maa, naar man fremhæver dette, ikke glemme, at der lige saa ofte eller maaske oftere forekommer en Modstrid mellem det, Dommeren maa finde det rette, og det, som blev Resultatet.

Endnu forekommer det mig, at der med Hensyn til dette Emne er en offentlig Udtalelse af Kandidat Boje i „Berlingske Tidende“ om Forsvarerens S.illing, som har stor Interesse. Kandidat Boje siger i „Berlingske Tidende“ den 11. December: „Forsvareren havde tilskyndet til at finde den unge Mand. Forsvareren var tilmed en Mand, som i en Aarrække har staaet paa en fremtrædende Tillidspost i det offentlige Liv, og paa hvis Besindighed der er Grund til at stole.“ Det var Overretssagfører Jessen, der var Forsvarer for den unge Mand. Overretssagføreren er jo tidligere Medlem af dette Ting. Han fortsætter saa den 15. December: „Naar en Forsvarer indsviller til Frifindelse, maa Nævningerne ikke gaa ud fra, at han mener, der bør frifindes, men de maa forudsætte, at han mener, der kan frifindes uden at begaa en Ulovlighed“. Det er det, der utvivlsomt bør lægges alle Forsvarere paa Sinde, at de, naar de taler til Nævningeinstitutionen, taler til et Organ, som reagerer ganske anderledes end den juridiske Domstol. Den juridiske Domstol sidder med en ganske anderledes Evne og Mulighed for selvstæn-